

Samota duše

Rimortis

V kleštích tě svírá duševní prázdnota a chlad,
ztrácí se význam, pravda tvých vět.
Zahleděn v sebe, k druhým vždycky lhostejný,
falešná lítost, přetvářka, smích jízlivý.

Zamčený dál v myšlenkách svých,
cestu hledáš těch zbabělých.
Ke dveřím, co zámek nemají,
šanci otevřít nedají.

Nesmyslný, prokletý chtíč,
kde ukrývá ztracený klíč.
K bráně, co zámek nemívá,
zůstane dál...

Zavřená věčností je brána svobody,
samota duše lidskou vřelost odplaví.
Chladný kov zamyká poslední naději,
příští den rozmetá, vše šedí zahalí - tvůj poslední den.

Cestou na konci, slyšíš kladiva zvonů,
těžký dny, noci neprospaný.
Není žádný příště, hrad z písku stavět nejde,
nenávidíš svět, ze špatnosti špína vzejde.

Nesmyslný, prokletý chtíč,
kde ukrývá ztracený klíč.
K bráně, co zámek nemívá,
zůstane dál...